

— Благодарѣ ти, тате. Дано станѣ достоинѣ на името ти, на жертвѣтъ които правишь за мене, достоинѣ за надеждѣтъ ти и за любовѣтъ ти.

Тоннера ся наведе и не знаеше, нити какво да отговори, нити какво да прави. Сърдцето му ся кжсаше. Богъ забиваше въ сърдцето му най-горчивѣтъ стрѣлы, като употрѣбываше сына му за срѣдство.

Желаете ли, тате, да свършѣ темѣтъ си, или е доста толкозь? рече момчето.

— Стига, сынко, стига.

И като остави учителя и ученика, който бѣше единственыйтъ прѣдметъ на любовѣтъ и милостѣтъ му въ свѣтътъ, излѣзе отъ стайкѣтъ и отвори вратата на другъ единъ близкий по-малкъ стайкъ. Тя бѣше особенната негова храмина.

Отгорѣ надъ единъ малкъ трапезѣ имаше окаченъ единъ малкъ образъ който прѣдставяше распятіето на спасителя. Тоннера като затвори вратата си, остави да потекѣтъ горѣщи слъзы изъ очитѣ му; послѣ трепетенъ и улюляванъ примѣкнѣ ся до подъ образѣтъ, паднѣ на очитѣ си прѣдъ него и задавенъ отъ хълцанія пошепнѣ.

«О отче! ты който си на небеса! Прѣстѣни живѣтъ на окаянный-тъ ми животъ, или прости престѣпленіята ми, Боже мой! Ты който си далъ на бащѣтъ чувства на любовъ и милость къмъ чадата, смилн ся за единъ клетъ и злочестъ баща, който обыча чедото си. Ей, Отче! Не забравямъ че съмъ злодѣецъ. . . . че отнехъ животѣтъ на единъ чловѣкъ, на другъ единъ бащѣ и благодѣтель мой, за да откраднѣ имотѣтъ му. . . Но що могѣ да направѣмъ за да умилостивѣмъ неговѣтъ сѣнкѣ? О! да можахъ да изнабѣрѣмъ чедата му, и да имахъ нуждѣ за да имъ ся помогне нѣщо, готовъ съмъ. . . .»

И клетникѣтъ останѣ тамъ въ храникѣтъ си да плаче и да рыдае на дълго врѣме.